

Çocuk ve Kirpi

Çınar BİBER

Çocuk ve Kirpi

Çınar BİBER

Ben yedi yaşındaydı; açık kahverengi tenli, kısa kıvrıkcık siyah saçlı ve ön dişleri aralıklı bir gülümsemesi vardı. Bahçesini çok severdi ama orada daha önce hiç kirpi görmemişti. Sıcak bir gece, mavi kapüşonlusunu ve kırmızı çizmelerini giyip parmak uçlarında dışarı çıktı. Küçük bir el feneri taşıyor ve büyülü bir şey görmeyi umuyordu. Bahçe karanlık ve sessizdi, yukarıda yıldızlar parlıyordu.

Ben el fenerini açtı ve ışığı çimenlerin üzerinde gezdirdi. Birden çalılardan yanında küçük, dikenli bir şekil gördü. Bu, yaklaşık 25 santimetre uzunluğunda, kahverengi ve krem renkli dikenleri olan bir kirpiydi. Sırtına yapışmış bir yaprak vardı ve minik siyah gözleri ona bakıyordu. Ben'in kalbi heyecanla çarptı. Daha yakından bakmak için yavaşça çömeldi.

Kirpi sivri burnuyla toprağı kokluyor, meşgul ve tedbirli davranıyordu. Ben fısıldadı: "Merhaba, küçük dostum. Burada ne yapıyorsun?" Kirpi cevap vermedi ama yaprakların arasında yiyecek aramaya devam etti. Ben onun minik patilerini ve yuvarlak gövdesini fark etti. Gece bitince nerede uyuyacağını merak etti. Bunu annesine sormaya karar verdi.

Ben içeri kořtu ve annesini mutfakta buldu. Annesi orta kahverengi tenli, düz siyah saçlı ve sakın gülümsemeliydi. Beyaz bir üstün üzerine yeşil hırkasını giymişti. "Anne, bahçede bir kirpi gördüm!" dedi Ben. Annesi gülümsedi ve "Kirpiler gececedir, Ben. Geceleri meşgul olurlar ve gündüzleri dinlenmek için güvenli, sessiz bir yere ihtiyaç duyarlar," dedi.

Annesi, kirpilerin saklanmak için yaprak veya kütük yığınları gibi barınaklara ihtiyacı olduğunu açıkladı. Ayrıca bahçeden bahçeye dolaşabilmeleri için çitlerde boşluklar olması gerekiyordu. Ben kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış halde dikkatle dinledi. Kirpiye yardım etmek istiyordu. "Bahçemizi onun için daha güvenli yapabilir miyiz?" diye sordu. Annesi başını salladı. "Yarın başlayabiliriz," dedi.

Ertesi sabah Ben ve annesi bahçeye çıktılar. Sessiz bir köşede kütüklerden ve yapraklardan küçük bir barınak yaptılar. Ben kirpinin içeri girip çıkabileceği bir yol olduğundan emin oldu. Yaptığı işle gurur duydu. Sonra bir fikri oldu. "Bir kirpinin yardıma ihtiyacı varsa, belki başka bahçelerin de yardıma ihtiyacı vardır," dedi. Annesi gülümsedi. "Bu harika bir düşünce, Ben."

Ben daha güvenli bahçeler için bir mahalle rehberi hazırlamaya karar verdi. Kirpi resimleri çizdi ve basit ipuçları yazdı. "Vahşi bir köşe bırakın," diye yazdı. "Çitinize bir boşluk açın." "Kimyasal kullanmayın." Annesi kopyaları basmasına yardım etti. Ben'in rehberi renkli ve anlaşılırdı. Komşularıyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Ben mavi kapüşonlusunu ve kırmızı çizmelerini giyip sokağa çıktı. İlk kapıyı çaldı. Bayan Patel açtı. Kısa ve sağlam yapıydı; gümüş grisi saçları topuz yapılmıştı, ela gözleri ve yuvarlak gözlükleri vardı. Bej elbisesinin üzerine mor çiçekli bir önlük giymişti. "Merhaba, Ben!" dedi neşeyle. Ben ona rehberi uzattı ve kirpiller hakkında bilgi verdi.

Bayan Patel rehberi okudu ve gülümsedi. "Ne harika bir fikir!" dedi. "Hemen çitimin altına bir kirpi boşluğu açacağım." Bahçe eldivenlerini ve hasır şapkasını taktı. Ben onun çitinin alt kısmında küçük bir açıklık kesmesini izledim. "Artık kirpiler benim bahçeme de gelebilir," dedi. Ben mutlu oldum. Bir komşu ona katılmıştı!

Ben rehberini her eve bırakarak sokakta ilerlemeye devam etti. Bazıları meşguldü ama okuyacaklarına söz verdiler. Bazıları sorular sordu. Ben kirpilerin rahatsız edilmeyen alanlara ve barınağa ihtiyacı olduğunu anlattı. Onlara bahçesindeki kirpiden bahsetti. İnsanlar gülümsedi ve yardım edeceklerini söylediler. Günün sonunda Ben tüm sokağı dolaşmıştı.

Birkaç gün sonra Ben deęişiklikleri fark etti. Bayan Patel'in itinde bir boşluk vardı. Başka bir komşu kütük yığını yapmıştı. Bir başkası sümüklü böcek ilacı kullanmayı bırakmıştı. Ben'in rehberi fark yaratıyordu! Geceleri bahelerde daha ok kirpi görüyordu. Güven içinde kokluyor ve yiyecek arıyorlardı. Ben küçük eylemleriyle gurur duydu.

Bir akşam annesi, "Özel bir şey başlattın, Ben. Bütün sokak yaban hayatına yardım ediyor," dedi. Ben aralıklı dişleriyle gülümsedi. Gördüğü ilk kirpiyi düşündü. Onun sadece sessiz bir dinlenme yerine ihtiyacı vardı. Şimdi birçok kirpinin gidebileceği güvenli bahçeler vardı. Ben küçük eylemlerin bile büyük bir fark yaratabileceğini anladı.

Komşular kutlamak için bir bahçe partisi yapmaya karar verdiler. Herkes yiyecek getirdi ve kirpiler hakkında konuştu. Bayan Patel mor önlüğünü giydi ve herkese çitindeki boşluğu anlattı. Ben ayağa kalktı ve "Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Birlikte sokağımızı yaban hayatı için daha güvenli hale getirdik," dedi. Herkes alkışladı. Ben'in içi ısındı. Gerçekten bir fark yaratmıştı.

O gece Ben el feneriyle bahçeye çıktı. Kirpiyi yine gördü; yeni barınağın yanında kokluyordu. Yaprak hâlâ sırtındaydı. Ben fısıldadı: "Artık güvendesin, küçük dostum." Kirpi minik siyah gözleriyle ona baktı, sonra meşgul gecesine geri döndü. Ben yardım ettiğini biliyordu. Mutlu ve huzurlu hissetti.

Ben kirpileri izlemeye devam etti. Gündüzleri uyumak için sessiz, rahatsız edilmeyen yerlere ihtiyaçları olduğunu öğrendi. Bahçesinin vahşi ve güvenli kalmasını sağladı. Bazen annelerinin peşinden giden yavru kirpiler gördü. Ben'in rehberi birçok mutfak duvarında asılıydı. Artık bütün mahalle yaban hayatı için daha güvenli bir yerdi. Ben'in içi sevinçle doldu.

Böylece Ben, yaban hayatının rahatsız edilmeyen barınaklara ihtiyacı olduğunu öğrendi. Küçük eylemlerin bir topluluğu bir araya getirebileceğini öğrendi. Nezaket ve cesaretin, sırtında yaprak olan utangaç kirpi de dahil herkes için dünyayı daha iyi bir yer yapabileceğini öğrendi. Ben, her seferinde bir bahçe olmak üzere bir fark yarattığını bilerek gülümsedi.